

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön junius 4^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' két Emilia.

(Novella levelekben.)

— — — Szerelem!
Boldog, ki merenghet
Hullámidíjelett,
'S révpardot ölébe
Visz hű kebelet.
Kölcssey.

1.

Aug. 28-án 1834.

Ha kedvesek valának külhoni leveleim, vedd édes barátom szokott szivességgel ezt is, mellyet már nem a' külföld, hanem ősi fészke Tárkány szült. A' hét elején hagyám-el Bécsset, 's e' hó 20-án csókoltam hosszú utam után ismét hazám földjét, és szívtam a' levegőt, melly lágú üdvözlő suttogással, mint kedves honom első küldöttje, játszott fürteim között, 's én őt ujultán fogadám. A' külföldön hideg bámulásra intett mestermivek, igaz, hogy hazánkban igen ritkák; úgy látszik itt a' természet tette-meg inkább a' magátét, 's ez okból utamat inkább a' természet egyszerű kellemei érdekésíték. — Két éve, hogy jurateriánkat végezve te Pestre, én Britanniába indulánk, 's a' két hű lélek csak levelek — a' szivnek e' biztosai — által közösült.

Aratás van; ekkor a' földnépe redkivül munkás, 's hol ma még kalásztenger hullámozott, ott kövér kalangyák állanak holnap. Én illy buza-szobrok közt értem Győrig, hol a' kiépített színház a' gyönyörűn virító sétány ölében lepert-meg legelőbb. — Hallom, hogy Budán is magyar színészek vannak; ez édes örömet fakasztott mellemben, melly azonban némelly fanyar salakot hagyott maga után. Vannak ugyan előérzéseim, de illy országos tárgyba azok semmi befolyással nem lehetnek ugy-e? — Utósó leveledben írad, hogy hon talállak. Én tehát falutok felé hajtottam. Anyád, a' jó lélek, gyanántad ölelt-meg, és sajnálkozva mutatá leveledet, mellyben hazajöttödről kénytelenítettél lemondani. Azok az átkozott percek! — Hugod a' kis Julcsa alig ismert a' két év előtti szép bácsira: ő valódi képmásod; szép mint te, 's benne a' szelid gyengédség az, mi ben-

ned a' nemes szilárdság. — Égtem anyámat ölelni; de a' tiednek nyájas meghívására ebéden nálatok maradtam. Hárman valánk; beszédünk tárgya te és hosszú utam volt.

„Még egy rövid sétát is a' kertbe“ — mondá anyád; és én a' szép lelkeket karon 's kézen fogva a' kertbe vittem. Édesen lepett-meg a' kedves emlékű kert 's a' benne levő zöld boltor (filagorie), hol annyi öröm-esténk telt-el; — csak te, fuvoláink, 's egy lány fényű hold-est hibázott, melly visszavarázslándó vala az elélt szép multat. Most a' bokrokhoz értünk, mellyeket többnyire te küldtél Pestről. Ekkor öröm-szikrás szemmel ölel-fel hugod egy gazdagon gallyadzó rezedát, 's nekem nyújtá. „Ez enyim“ — mondá.

„Te vetted?“

„Nem; Hajnai Emilia adta.“

Sándor! én erről nem emlékezem; mert az ember tanuló korában, igaz, hogy sok leányt ismer, de vidéke minden leányait kigyózná?

„Csupa szelidség és szépség; csak kár, hogy szegény — mondá anyád. — Mult ősszel jöttek ide anyjostól, miután egy per elrablá jószágukat; Sándor őt szereti, 's viszont szerettetik; de“ —

„Értem! — felelém kézcsókommal — de arról ne aggódjék. Sándor legközelebb áll szívemhez; a' farsangban magam is megházódom, 's velem Sándor is — ha tetszik; 's a' jövőket bizza reám.“

Öröm villant a' gondos anya szemébe; köszönetet akart mondani, de e' rám nézve szorongó pillantattól felmentett legényem, ki érttem jött; mert nehéz érzélem, midőn köszönetet kell vennünk azoktól, kiket tisztel szívünk; kikhez hála köt-le minket.

Elbucúzván töletek, haza felé hajtattam, 's rólad és szerelmedről elmélkedtem. A' kis vadkert erdejénél szembetűnt kastélunk rézteteje, 's bennem a' fiúi szeretet erős lángra lobbanván, „hajts“ kiáltám, és a' kocsis vágatva vitt-be udvarunkra, hol anyámnak jövő héti névünnepeére vártak. Az örvendő cselédség alig hogy csak le nem huzott kocsimról; kiken keresztül törvén anyám ölelő karjaiba rohantam. A' sűrűn könyező édes anyának minden érzete e' rövid szókban: „édes szülöttem!“ lobbant-el. Az első meglepést nyugottabb pillanat követte, bevezettek aztán, és a' vacsora után — mert ilyenkor szájjizére főznek az embernek — lefeküdtem. Delfosban az istenek papjai lehettek olly katekezés alatt, mint én; mert kicsintől fogva nagyig tőlem minden kérdezősködik. Anyám névünnepeére nagyok a' készülétek. Isten veled!

2.

September 10-kén.

Édes barátom! mi rettenetes összeütközésbe jöttünk! Nekem esnem kell, neked nem szabad. Mióta hon valék, az ünnepi készü-

letek mindig nagyobbak lettek; mert Rozália napján, anyám örömnepén, egy új áldozatot is ültünk. Az ifjú Déry, öreg tisztartónk fíja, ugyan ekkor mutatta-be első áldozatját, mely egész valómon fordítást tön. A' szelid ifjú pap, pécsi tanulóársunk és szeretett barátunk, mihelyt megjöttömet hallá, ölelésemre sietett. Találkozásunk hat év után érzékeny volt. — „Nyoszolóim vannak, de szokás vőfént is hívni; légy olly szives! —“ kére engem; én pedig barátsággal fogadám kérését, és a' kettős ünnepre én is készülgettem.

Felviradt végre Rozália hajnala, 's én, mint gazda az egészben, korán keltem. — Reggel egymást érte a' sok fedeles és fedeletlen kocsi tele vendégekkel. Örvendve fogadtam mindnyáját, nem is álmodva, hogy kit én vendégszeretőleg emelék-le kocsijáról, szivrablóm legyen. Anyám 's Déry barátom a' sok örvendezéseket fogadgatta. Mig a' szépnem diszruhát öltött, addig a' férjfiak reggeliztek, vagy bodoran füstöltek a' kertben. A' beszéd tárgy ilyenkor sokszerű és óva válogatott. Az óra tizet kongott; beharangoztak, 's minden az új misére indult. Sürögtek már a' sekrestyében az öltöző nevendékek, 's kész volt minden, mi a' pompás áldozatra szükséges vala; midőn lihegve lép-be egy angyal-termetű leány virágkoszorúval habhomlokán 's kezében is, és utána egy másik szinte így öltözött. Virágot tűzött most minden karokra, és ezt olly bájjal, olly lekötőleg, hogy minden szem rajta mulatott. Barátom! tudod, hogy vőfén, gazda és minden valék, 's természetesen azt is, hogy e' nászvirágból én is részesültem: de azt barátom! mint hatott ez üdves pillanat rám, ah azt én tudom csak érzeni, mert sebet azóta viselem. A' téjhullámban lobogó kék szemek szelid ártatlanul fügtek rajtam, midőn remegő karomat bokrétája alá nyújtám; 's mi kedves volt azt nézmem, mint bibelődik virágával. Csendült. Szívemet szent érzés találta. Megzendült az orgona, 's mi az üdvöztető oltára előtt leborulánk. Itt, hol a' lélek testi salakjából kiemelkedve tisztán áll 's mulat teremtfőjével — itt érzém először a' szerelmet, mely fohászatot szentebbé és forróbbá tette.

Következett a' pillanat, mellyben az ujjap első fohászát rebegé-fel szivemelő énekében; a' nyoszolók mint két angyal koszorúzák most meg az áldozót. E' tünet mennyei volt. Bennem a' szendergő szerelemszokra erős lángra lobbant. — Szelid buzgalommal végződött az ajtatosság, és én a' leánynak égi kecséiben a' mennyei remeklő kezeket imádtam.

Ezt ebéd követé. A' megpirult szakácsnék elevenen sürögtek, és a' pinczehelyi barna hangászkar sunnyogva ólálkodott, várván az alkalmat, mellyen kedvencz mesterségét üzheti. Vigan folyt az ebéd, és engem kegyes sorsom a' szép leány mellé ültetett. Zajong-

tak mellemben az indulatok, szívem telve volt boldogító érzelmekkel, de ajakimat zárva tartá a' kedves lénynek ön-érzetű tekintete; a' bibor ajakról eleven szeszélyű méz szavak folytak. Én szokásomon kívül hal-néma voltam; míg ott kinn a' barnák megpendíték hurjaikat, mire a' társasági hang vidámabb lön. 'S midőn a' méltóságos lassút az eleven pergő váltá-fel, öröm-tapsokban tört-elő a' felolvadt keblekből a' lelkesülési zaj. Ittunk üdvöpoaraikat anyám 's az ifjú pap élteért, valamint a' nyoszolyókéért is. — Barátom engedj-meg, ha illy csekély érdekű jelenetekkel untatlak. Lelkem lángját ezek gyújták 's gerjeszték. Nyájas meghajlásomat most egy tekintet követte, melly minden bájaival reám esett. Fogva valék, és szédítő boldogságom lángolt arczomon. Egy robbanás 's talpon valánk. Anyád haza sietett; én őt kocsijába emeltem, 's gondold, és rémülj-el! ezt sugá: „Károly! mint észrevettem, Emilia, jövendő menyem, igen szemedbe ötlött; mit mond erre majd Sándor?“ Érzékimet fagyos villám érte; anyád pedig egy titkos mosolylyal elrepült. — Barátom! mért kellett így összeütköznünk?! Visszalépésem keserű, de értted mit nem tennék?!

Elfogultan léptem a' terembe, hol a' tánczosok sora vigan lejtett. Rám estek, hogy én is tánczoljak, 's kedvesedhez vezetének; mert úgy illik — mondák — hogy a' nyoszolókkal tánczoljak előszer. Elgondolhatod kínos helyzetemet. A' táncz tűz-szenvedélyem, 's most azzal, kit imádok, ki a' tied, tánczolni felháborodásom első pillanatján, ő ez kínos-édes volt. Reszketve karoltam át a' kedves teremtest; forró keze enyimbe csukódott, 's tánczra kelénk. Boldog valék nem eszmélvén senkire; de mihelyt eszembe jutál, boldogságom oda lett. Kedvem meghunyászkodott, mellyre Emiliád vidámsága borongani kezdett. Sándor! én ezt nem tudom mire velni. — „Tán belém szeretett!“ — ez villant-el lelkem előtt; de hogy mikép szerethetne mindkettőnket, összeegyeztetni nem tudám, 's már féltettem magamtól is személyedben a' leányt.

Igy mult-el a' vig nap, mellyen olly sokan örültek; de én szerelem-beteggé lettem, 's nem tudok szabadulni kuszált setét képzeletimről. Anyja meghívott holnaputánra; én elígérkeztem, 's akkor Emiliáról többet! — Ha engem szeret, hűtelen hozzád; 's hogy tudjak én egy lepkény eszű leányt szeretni? De más részt megint, hogy mellőzhessem őt, a' vidék angyalát, ki engem tán kedvel. Ez esetben pedig te vesztenél, én pedig mikép bánthatnám-meg Sándoromat?! Ne tarts semmitől is édes barátom! kerüljön bár mibe, nekem kell vesztetni, 's te légy boldog. Isten veled.

(Végzet következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Szerecsen rabok.

Egy angol tiszt, ki Amerikában több ideig lakott, az ottani szerecsen rabok állapotját ekképpen írja-le. „Láttam a' czukor készítése módját; több ispotálokat meglátogattam, millyeket minden jószág-birtokosok építettek a' szerecsenek számára. Sokat tudakozódtam a' rabszolgák állapotja felől, megvizsgáltam kalibájikat, sőt étkeiket is megkóstoltam; 's meg kell vallanom, hogy ezen fürkészéseim által sokat vesztettem-el amaz előítéletemből, mellyeket különben a' rabszolgaság neve belém önteni szokott. Van valami olylyas a' rabszolgaság meggondolásában, mi a' szabadságban örököstől személyeket valamelly nagy borzadással tölti-el! 's nincsen olly rossz, mellyet illyes emberek inkább szenvedni nem akarnának, hogysen azon örökségökről lemondanának. De végtére még is csak képze-
ményen alapul mind az egyik állapotnak nyomorúsága, mind pedig a' másiknak boldogsága. A' mennyiben amazzal a' valódi jóllétnek egybeköttetése van, ama gondolatra kellene jönnöm, hogy Jamai-kában a' szerecsen rab szerencsésebb az angol országi parasztnál. Ott a' szerecsen jól tápláltatik, valamint a' katona; a' mennyiben szüksége van, ruháztatik; ágya jó van, háznépéről gondoskodnia nem kell, 's mind ezekért naponként bizonyos számú óráig kell dolgoznia. Igaz, hogy gyakran veréssel is büntettetik, de csak akkor, midőn megérdemli (!!); 's az ollyan ember, kit gyengéd becsületérvzés nem kinez, vagy ha akarjuk, nem nemesít, csak azon fájdalmakat érzi az ütlegek alatt, mellyeket maga okoz magának.

Mi a' rabszolgákkal bánás módját illeti, e' részről csupán csak izetlen lármá az, mellyet angol országban a' rabfelvigyázók ellen szoktak éleszteni. Senki, bár milly embertelen volna is, tönkre tenni nem fogja tulajdonát. Ugyan azon elv, melly az angol haszonbérlet tartoztatja, hogy lovát felesleges munkával vagy rosszul bánással ne terhelje, akadályozza a' nyugotindiai kereskedőt is, hogy rabszolgáját felesleg ne munkáltassa, 's ne kinozza. Nem is tiltatik a' rabszolgának a' maga számára dolgozás. Van ő nekik naponként több órájuk, mellyek közben magoknak valamit pénzért dolgozhatnak, vagy mulatságot szerezhetnek. Lakhelyeik nem rosszabbak azoknál, mellyek átaljában a' község szegényeinek kijeleltetnek; 's ha megbetegednek, ispotálba vitetnek, 's úgy bánnak velek, mint egyéb rendűekkel. Mindenek előtt pedig háznépök felől gondoskodniok nem kell, tudván, hogy gyermekeikre ugyan azon bánásmód várakozik, mellyben ők részesültek, 's hogy soha se leendenek élelem, ruházat, lakhely hijjával; ez okból azon aggodalom nélkül halnak-meg, melly különben a' szegény angol napszámost még halálos ágyában is ki-

nozza. Igaz, hogy rabszolgák; de ezen rabszolgák nagyobb része soha se tudta, mi a szabadság, 's ez okból nem epedhet az után, mit soha sem ismert. Igaz, hogy az utóbbi időkben ők is (hála legyen azon emberszerető embereknek, kik a nélkül, hogy ön tapasztalásaikból ismerték volna amazoknak állapotját, rajtok olly hangos szóval sajnálkoztak, hogy sajnálkozásuk a tengeren túl hatott) panaszkodni kezdenek szabadságuk elraboltatása ellen, és a szerecseneknek, kik előbb vigak 's megelégedettek valának, most komorak, elégedetlenség lettek, 's kétségbe esési legveszélyesb lépésekre értek-meg: de ama szabadsági kívánságuknak kábasága, melly mellett egyszersmind a lakhelyökül szolgáló szigeteknek nekik ajándékoztatását vitatják, abból is eléggé bebizonyodék, hogy nagyobb része ama szerecseneknek, kik uraiktól szabadokká tétettek, miután egy ideig legnagyobb nyomorúságban ide 's tova tébolyogtak, ama kegyelmért esedezett, hogy előbbi rabszolgaságába vissza léphessen. *(Végzet következik.)*

E L E T - T Ö R T É N E T.

E n c k e.

Encke Ferencz a mostankori legjelesb mathematicusok és csillagászok egyike, született Hamburgban september 23-ikán 1791-ben, hol atyja szerzetes vala. Eleintén burkus országi pattantyús-tiszt volt, később csillagászat igazgatója az astronomiai tornyon Gothában, 1825-től fogva pedig director Berlinben. Hirt nevet szerze magának az 1822. és 1825-ben pontosan visszatért üstökösnek kiszámítása által, melly munkáról rendesen meg is felelt, 's okait adá Bode évkönyveiben. Eddigelé illy czimű munkákat bocsáta közre: „Kiszámítása a nap elállásának a Venus átmenetele által a napon 1761-ben,“ melly Gothában jelent-meg 1822-ben, 's annak kiszámítása az átmenetel után 1769-ben, ismét Gothában 1824-ben. Egy különös értekezésben, mellyet ő azon üstökös csillagról ada-ki, mellyet Pons astronomus talált-fel november 26-ikán 1818-ban, Berlinben 1831. és 32-ben terjeszté-fel eziránti tett vizsgálatait. Az érintett üstökösnek körfutását 3.315 esztendőre kiszámolván, ez annak utána az ő nevét nyerte, avagy encke cométának neveztetett. — Ezen elhírvült csillagász a fenn érintett Venus átmenetelének kiszámítása által azt találta, hogy a napnak közép elállása a földtől 20.665.838 geographiai mértföldet tesz, melly a nap szinleges helyének különbségét avagy a parallaxet 8.578 másod perczre határozza, ha t. i. a földnek közép átmérője 859.436 geographiai mértföldet tesz. Encke 1830-tól fogva adja-ki Bode csillagász által kezdett következő czimű munkát: „astronomiai évkönyvek“ 's még pedig olly alkatban, melly ezen becses munkát a legérdekesb astronomiai folyóirások közé emeli-fel.

Novák Daniel.

K Ü L Ö N F É L E.

Nemes indulat ellenség iránt. Theodor császárnak az ellenség iránt mutatott felette nagy kegyessége egykor szemére hányat-

tatván, ekkép válaszolt: „Valóban távul legyen tőlem az előket megöletni: vajha inkább a' holtakat is felébreszthetném.”

Z. Leopoldina.

Az ötös szám. Chinában ezen szám iránt nagy tisztelettel viseltetnek. A' Chináknál öt elementum (elem) ismertetik: viz, tűz, fa, ércz, és föld; — az emberek között öt atyafisodás: fejedelem és minis-ter, atya és fiú, öregebb 's fiatalabb testvér, férj és asszony, barátok; — öt erény (Tugend): irgalom, igazság, illendőség, tudás, és igazság; — a' nemességnek öt foka; — a' compassnak öt osztálya: kelet, dél, nyugot, észak, 's közép pont; — az iznek öt nemé: savanyú, édes, keserű, éles, sós; — öt szín: kék égszín, sárga, test-szín, fehér, fekete; — az embernek öt béle: máj, szív, tüdő, vese, és gyomor; — öt érzékszer: fül, szem, száj, orr, és szemöldök. — Mi az öt erényt illeti, Davis ur azokról Európába irt egyik levelében így elmélkedik: „Ha a' chinai birodalomban utaz az ember, majd elvesz éhhel, ez nálok az irgalmasság. Ha irántok legkisebb bizodalmat mutatunk, megcsálnak; ez nálok az igazság. Ha utszájikon sétálunk, megcsufoltatás nélkül nem járhatunk, 's ha még neheztelésünket mutatjuk, bambus-ütlegekkel jó formán megköszöntenek; ez nálok az udvariság. China négy tenger közepén fekszik, ezt mondják legalább tudósaik; ez az ő tudományuk; császárijoktól fogva a' legutolsó parasztig valamennyin hazugok; ez az ő jeles igazságszeretetök. — Plutarchus azt állítja, hogy a' régi Görögök az ötöt titok-fedő számnak tekintették.

Macskamuzsika. Franciaországban, az özvegy embereknek, ha bizonyos évekorkban másodszeri házasságra lépnek, estve nyivákoló gúny-muzsikát szoktak csinálni, mit ott Charivarinak (macskamuzsikának) neveznek. Nem régiben egy ilyen gúnyolásra számot tartó marseilli lakos azon szerencsés ötlettel kerülte-ki ezen csuf concertet, hogy boros palaczkokkal 's poharakkal megrakott asztalokat tétetett az utszára; mit az eljövő concertadók olly udvariságnak vettek, hogy gúny-muzsikájok helyett az új házaspár egészségére ittak, 's eltávoztak.

Chinai csalfaság. Tudva van, hogy a' Chinabeliek még a' legkisebb csekélységekben is csalják az embert; így p. o. ha valamelly ökröt el akarnak adni, ennek takarmányába néhány font vasport kevernek, hogy az ökör annál többet nyomjon, mivel az eladásnál annak nehezségére néznek. Macartney ur angol követ cselédjeinek sonkákat adtak-el, mellyeket azonban igen ügyesen fából faragtak-ki, és sonkabőrrel vontak-be. Egy újabb utazó beszéli, hogy ő Kanton városának egyik utszájában egy vak embertől Camellia japonicá-t vásárlott, mellynek igen szép fehér és piros virágai voltak; de haza érvén, midőn azt vizsgálná, úgy találta, hogy a' virágok más fáról vétettek, 's bambusrostokkal (Fasern) olly ügyesen szorítottak a' tulajdonképpi virágkelyhekbe, hogy a' csalárdságot alig fedezhette volna fel, ha csak a' virágok fonnyadni nem kezdenek vala.

Dugárosság kutyákkal. Ezen különös találmány legelőszer Valenciennes vidékén keletkezett, 's csak hamar egész francia országba elterjedt. A' kutyák közönségesen 20—30 fontnyi árut visznek magokon, 's 60—70 közül csak egyet kapnak rajta. E' kutyákat seregesen

viszik ki Belglumba; itt néhány napig jól megkoplaltatják, azután a' házból kiverik. A' kutya legott szaladásnak ered, 's ura házat francia országban felkeresi, hol jól tartják őket, 's vele emberiségesen bánnak. A' kormány mindenképp törekedett ezen dugározásnak véget vetni, 's minden illy kutya fejére három frank dijt tett ki. Ez azonban még mind nem igen használ, noha 1820-tól 1830-ig 40.000 illy kutyát fogtak be, 's e' szerint a' kormánynak 120.000 frankot kelle díjúl kiosztani.

J E L E S M O N D Á S.

Tiszta szív.

— A' kajánság töre mélyre hat,
Ha csel, ha fortély párosul vele
De hagyjuk ezt. A' büntől tiszta szív
Megáll; dörögje bár vészár körül.

Horváth Czirill.

Életünk alkonya.

Az ifju kornak nyájas isteni
Bucsúzva néznek a' szív lángzatára,
Ha már a' létnek alkonyul határa.

Kisfaludy Kár. után L. Amália.

A' férjfi élete igen hasonlít a' virágszálhoz, melyre, míg gazdag kellemekkel diszlik, gyakran letelepedik a' tarka pillangó, 's kényelmesen szívja édes nedvét: de midőn már virító korszaka elmúlt, 's kelleme fonnyadt — „hiszen már kóró“ — így döngéssel egymást között a' pillangó-sereg, 's megvetve tekintvén reá részvéltlenül szállong fölötte.

Ba. Vácziól.

Élet szabályok. Ne csüggedj, habár minden léptedben gáncsot keresnek is. Azon légy azonban, hogy ne lelhessenek.

Ha kemény sorsod nem enyhül, ne fakadj keserű panaszokra a' végzés ellen; mert bár erődet kimerítse is, de nincs túl sorsod határán.

Bandy Vácson.

Aphorismák Budáról. Leghasznosb vagy legkárosb szerencsejáték a' házasság. Ebben vagy mindent nyer vagy sokat vesz a' játékos.

Nem az a' valódi szerető társ, ki szünórájiban kívül az utszán karjain, hanem ki mindenhol belől a' szíven hordozza kedvelt nőjét.

Benke.

H a s o n s z ó r e j t v é n y.

Hogyha már az őszbe borult vidék ilyes kezd lenni;
Komor időszakasz készül hozzánk beköszönteni.
Ilyen színű paripákat tudom láttál eleget,
Rajta a' gonosz tanulja ismerni az ütleget.

Előbbi rejtvény: 1) A' tok-ban. — 2) G. tele fejté elsőbben is a' 3 akós hordót; ezt kiüresíté az 5 akósba; másodsor is tele fejté a' 3 akóst, 's ezzel megtölté a' félbe maradt 5 akóst. Most az öt akós tele hordót visszaönté a' 8 akósba, 's így ebben lett 7, a' háromban pedig 1 akó, melyet az 5 akósba öntvén, ismét tele fejté a' 3 akóst és általüresíti az 5 akós hordóba, mi által ebben is 4, a' nyolcz akósban is 4 akó lett.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsza 612.